

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

Cetvorica še vedno ni razumela, kaj se je zgodilo. Dva umirajoča moža sta se zakotalila po zelenju, hropla sta v smrtni borbi in jima ni več bilo rešitve.

»Ben — človek božji — kaj — kaj — hk — je s teboj! Prijatelj, človeček — hk, hk — stoj, pokonci! Vstani vendar — vstani! Strela — hk — hk — preveč si pil — vsega preveč — preveč, dragi Ben!«

Mož, ki je govoril in stopal na levici ter je bil še nezadet, je skušal vzrav-nati svojega padlega tovariša. Tedaj je videl, kako vre kri iz njega. Okrenil se je — zarjul je — in že je tudi njega zadela pšica maščevalca. Tekumseh je meril v grlo, da prepreči njegov krik — in res se je namesto kričanja glasilo le še grgranje. Se je hotel zadeti kričati, a ni več mogel, grabil je z rokami divje po zraku, — tedaj je priletel tomahavk — in tudi to življenje je bilo končano.

Trojica, ki je pravkar še stopala roko v roki in si glasno pripovedovala, kako je zadeta od dveh strelav padla Loga-

nova stara mati, imenovana »Mala re-ka«, in kako so nato potegnili čolnič k bregu, da bi umorjeni sneli scalpe — ta zločinska trojica je bila mrtva.

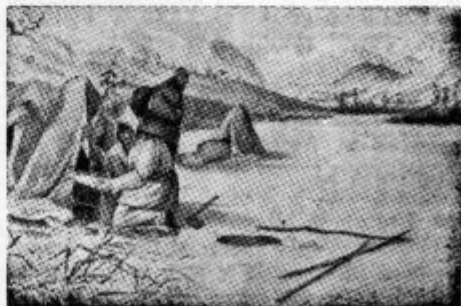
Četrtri, po imenu Jozva Štamp, grobi-jan, v ostalem pa eden izmed najbolj treznih od četvorice, je še držal v rok-ah krvavi, sivolasi skalp »Male reke« in ga je kazal tovarišem: »Ben, Joni, — irokeški glavar, to bo denarja, fantje, več kakor za bobrovo krzno. To je bil dober posel, zelo dober posel, h kate-remu nas je pripravil Gritjuz...«

Presenečen je zrl na svoje tri tovari-še na tleh in je hitro pojnil, kaj se tu dogaja. Kolikor mu je le dalo, se je na-glo okrenil, pogledal v gozd, potem na-zaj po poti, koder so pravkar šli. Krik-nil je iz vsega grla: »Pomoč, pomoč!«

Videl je za nizkim grmom, niti ne pet korakov daleč, čepečega, prežečega In-dijanca, videl je dvojce žarečih, krvoloč-nih oči. Ni pa videl noža, ki ga je Te-kumseh že zabrisal po zraku.

Tako so Indijanci na smučeh zasledo-vali in s pšicami in sulicami pobijali bi-zone. Potrebovali so krzna za oblačila. Na smučeh so bili kos vsaki divjačini. Zlasti bizoni in jeleni so se udrali glo-boko v sneg

Tako so pozimi lovili ribe. Napravili so luknjo v led, nad njo pa majhen šo-torček, da odprtina v mrazu ni prehitro zamrznila. V debele plašče odeti so ribiči prežali poleg lukenj, sulico v desnici, pri-peto z jermenom ob obleko, da se ni ni-koli izgubila. V tem načinu lova so bili Indijanci zelo spretni.

Jozva Stamp je hotel nameriti puško, tedaj se je nekaj zabliskalo ob žarku sonca — strahovito ga je udarilo v prsi, da je omahnil in se opotekel. Pogledal je po sebi in je videl samo ročaj noža za skalpiranje, ki se je zadril skozi njegovo lovsko srajco k srcu.

»Tako torej, treba je umreti —«. Začuden je tako pomislil in že se mu je zmračilo, že je čul samo neskončno šumenje dreves naokrog...

Tekumseh, maščevalec iz temnih gozdov svoje domovine, je priskočil k padlim truplom. Izdril je nož iz srca — in že je bil v starih, šestih dolgih skokih na prihodnjem ovinku divje steze, koder je bil nekaj prej izginil Bob Lajton s poslednjim svojim tovarišem.

Prutihotapil se je blizu in gledal skozi vejevje. Z divjim zadoščenjem je spoznal: bojazni ti beli morilci res niso imeli. Ničesar nista ta dva pričakovala, kar bi ju moglo na tej poti iznenaditi. Zdaj je Tekumseh videl, kako sta se okrenila. Črni Lajton je bil trideset, štirideset korakov za svojim tovarišem. Prvo ječanje, prvi kriki ga niso kaj posebno opozorili. Šele ko je Jozva sam zavpil na pomoč, je bilo Bobu Lajtonu mahoma jasno, da ono ječanje ni bilo oponašanje umirajočih Indijancev, katere so pobili, marveč da so sami postali žrtve napada.

Ko je Lajtonov tovariš hotel zaviti okrog ovinka, je planil Tekumseh pokonci in že je zadonel strahotni bojni krik pravega Savana. Domala je belec trčil ob Indijančeve prsi. Tedajci je odskočil, vendar je bil v takem diru, da se je opotekel, grabil z rokami v prazno in je izbuljenih oči videl, kako se je Indijančeva pest zavihтела v zraku. Zgrudil se je pod udarcem Indijančevega noža. Isti čas, kakor njegova žrtev, pa se je zgrudil tudi Indijanec na zemljo — niti trenutek ne prezgodaj: kajti ostro, kakor udarec z bičem, je zažvižgalo ob njegovem ušesu, je odjeknil strel iz puške. Bob Lajton je bil vse videl, slišal — in je ustrelil. Vsa izkušnost belega graničarja se je izkazala v tem trenutku, ko je bliskovito odgovoril na Tekumsehov nenadni napad.

Tekumseh maščevalec pa je začutil vroče veselje: vendar enkrat sovražnik! Odkotalil se je v grmičje, potem je spretno, kakor divjačina, v neslišnem zagonu hitel čez mah, še vedno krvavi nož v desnici, že je spet zagrmel strel. Lajton

je v drugič nabasal puško. Kroglja je treščila prav tam, kjer so se zaradi Indijančevih kretenj zazibale veje grmičja.

Tekumseh se ni ganil. Napeto je prisluhnil, potem je znova zagorel srd v njem. Napravil je prvo napako. Zavpiti bi bil moral, kakor da je zadet. To bi bilo opogumilo sovražnika in ga zavedlo k nepremišljenemu dejanju. Najbrž bi se približal. To napako si je treba zapomniti. S svojim molkom je samo še razodeval Bobu Lajtonu, da je neranjen, na preži.

»Tekumseh je pobil šest belih morilcev. Ako ga črni Bob Lajton zdaj ubije, bo vendarle sloves leteče pšice šel po vseh vaseh med rdečimi in belimi možmi!«

Ta pristno indijanska misel mu je dala novega poguma. Zamislil se je v položaj svojega belega nasprotnika, ki je zdaj prav tako kakor on sam ležal negiben na preži. Nihče izmed njiju ni vedel, kod naj išče sovražnika.

Tekumsehov prvi načrt je bil, da se popolnoma neslišno zadrži na svojem mestu in počaka, kdaj se bo zganil sovražnik. Ni bil daleč od njega, to je vedel po obeh streljih. Indijanec je celo bil prepričan, da čuje šumenje, povzročeno po zelo neprevidnih kretnjah, kakor da graničar znova baše puško. Tako ni bil popolnoma prepričan o tem. Tako spretno in tiho se je oglašal Bob Lajton. Sicer pa je Indijanec vedel, da potrpežljivost belcev ni velika. Slej ali prej se bo oni tam že zganil. Lajton mora Indijanca izslediti ali pa zbežati!

Tekumseh je pomislil: »Ali sploh vé črnolasec, da ima opravka z enim samim nasprotnikom? Mar ni najbrž prepričan, da je njegove tovariše napadla cela tolpa rdečekožcev. Pijani ljudje niso mirni, gotovo je slutil, da so oni, ki so zdaj tako tihi, mrtvi. Takšnega dejanja ni mogel prisoditi enemu samemu rdečemu bojevniku. Gotovo bo črnolasec v strahu čimpref zbežal. Ostala mu je samo en pot: proti naselbini ob Modri reki. Na desno in levo roko od steze je bil sam pragozd, tam je gotovo slutil polno Indijancev. In Lajton je pač vedel, da rdeči takoj obkrožijo sovražnika, čim se boje, da bi v napadu od spredaj imeli izgube. Da, obkrožiti ga hočejo, da ga zajamejo od zadaj, tako je mislil.

(Dalje prihodnjia.)

Pod vročim soncem

Spisal Žun Živan, dijak v Ljubljani

Ivan in njegov oče, ki sta bila izpočetka nemalo presenečena in drhtela za svoje življenje, sta vedela, ko sta opazila Indijance kako bežijo, da jih je nekdo namenoma odgnal in da sta nepričakovano rešena.

VI. POGlavJE.

Iz grmovja je tedaj stopil mornarsko oblečen belec, po videzu Španec, s puško v roki. Približal se je k zvezancema in jim odvezal vezi. Ivan in oče sta padla pred njim na kolena in se mu srčno zahvalila za rešitev. »Ni se treba zahvaljevati,« jim je odvrnil v španščini, ki sta jo Ivan in Jakob tudi umela, »kajti to je bila moja dolžnost rešiti brata kristjana iz nevolje. Pojdita rajši za mano v mojo kočo, da se malo odpočijeta in skromno pokrepčata!« Ivan in oče sta mu molče sledila. Peljal ju je po ozkih stezah skozi gosto grmovje do neke visoke skale. Španec je odrinil na gosto prepleteno dračje in Ivan je zagledal pred seboj precej obsežno votlino v skali, ki mu je služila kot stanovanje. Na zidu je bilo pribito par desk kot police. v sredi pa preprosta mizica in stolček. Mož jima je velel vstopiti. Ponudil jima je vode in nekaj gozdnih sadežev, na katere sta se spravila z uživanjem, ko sta se Ivan in njegov oče napila in najedla, ju je začel izpraševati, odkod sta, kaj sta in kako sta prišla v roke Indijancem. Oče Jakob mu je pripovedoval vse njune doživljaje in ga obenem vprašal, kako je tudi on prišel sem in koliko časa je tukaj.

»Senjor«, mu je odvrnil Španec, »moja je pripoved dolga in žalostna. Prej sem živel v Buenos-Airesu kot pomočnik pri nekem bogatem trgovcu. Vse je šlo srečno, dokler me niso nekega dne, čeprav nedolžnega, obdolžili, da sem umoril nekega človeka in zaradi tega tudi obsodili na smrt. Toda dan prej, nego bi me morali obesiti, sem s pomočjo gospodarja, ki me je poznal kot dobrega in vestnega človeka, pobegnil. Ker pa bi me bili gotovo našli, sem se z majhno ladjico, spremljan od nekega človeka, z nekoliko hrane in streliva zatekel na ta otok. Nekaj časa sem imel

zvezo s svojim gospodarjem, toda odkar so mi nekega dne prinesli vest, da je nenadoma umrl, je vse zamrlo. Kaj je bilo z njegovim premoženjem ne vem. Odtlej nisem več videl nobenega človeka in sem primoran, da se hranim s koreninami in gozdnimi sadeži. Celo rdečokožce sem sedaj prvič opazil. Namreč, ko sem se jutraj podal v gozd, sem nenadoma zagledal tri Indijance, ki so vlekli drva. Sledil sem jim in tako prišel do vas. Ker sem pa kakor tudi sicer imel puško s seboj, se mi je posrečilo, da sem vas rešil. Vesel sem, da vidim po dolgih letih svojega človeka, še bolj zato, da sem naredil dobro delo. —

Ivan in oče sta molče in pozorno poslušala njegovo pripoved. Jakob se je pri tem spomnil na podobno zgodbo nekega kaznjenca, kakor so mu jo pripovedovali mornarji, s katerimi je prišel v dotiko. Zato ga je tudi vprašal za ime. »Hotel bi rajši, da bi moje ime ostalo skrito, vendar vam ga povem. Imenujem se Pedro Torenelo, pa tudi vi mi niste povedali vašega?«

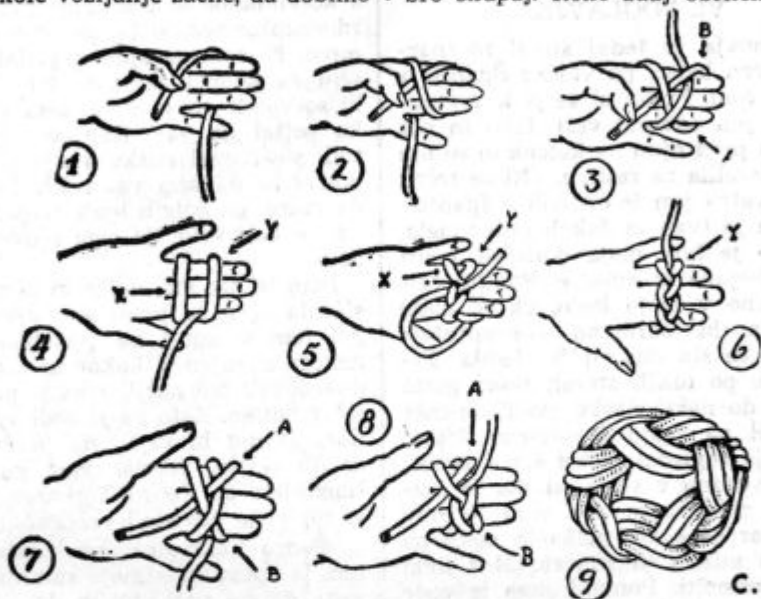
»Pedro Torenelo«, reče Jakob, »potem je opravičena moja sumnja. Rečem vam, da ste svobodni in da se vam ni treba več skrivati v tej samoti, nego se vrnite med svobodne ljudi!« — »Kako to mislite?«, vpraša začudeno samotar, »to bi bila največja sreča zame!« »Ko sem še prebival na tistem otoku«, je pripovedoval Jakob, »nam je ladja, ki je prihajala kupovati naše ribe, prinašala tudi novice iz raznih krajev, ponajveč pa iz Buenos-Airesa, odkoder je bila. Pravili so nam tudi o ujetniku Torenelu, ki je bil obsojen na smrt pa je neznanokam pobegnil. Približno eno leto potem pa so nam prinesli novico, da se je javil pravi hudodelec, ki je izvršil tisti zločin. Oblasti so poizvedovale za vami, toda nikjer vas ni bilo dobiti.« »O, dobri človek, izpolnila se mi je davna želja, ki sem jo nosil v svojem srcu, kako naj ti se zahvalim za vse to!« S temi besedami se je ubežnik vrgel v naročje Jakoba, ga poljubljal in objemal. »Recite mi vsaj, kako naj vas kličem, dragi moji rešitelj!«

(Dalje prihodnjik.)

Turban – zanimivo vozlanje

O vozlanju smo že prej enkrat govorili. Danes pa vidite vozlanje, ki ni samo umetno in lepo, temveč prava uganka za tiste, ki tega posla niso dosti vajeni. Saj ni niti lahko uganiti kako se takole vozlanje začne, da dobimo

ce x in y in ju potegnemo druga nad drugo, kakor vidimo na peti sliki in preatakujemo skozi prosti konec vrvice. Drugi prosti konec vrvice vtaknemo pod y (slika 6) in potegnemo vrvice do bro skupaj. Roko zdaj obrnemo, da se

nazadnje tak lep kolobarček, kakor ga vidite na sliki 9. Toda če si risbe dobro ogledamo in istočasno poskušamo s koncem vrvice, se tega prav lahko naučimo. Na prvi in drugi sliki vidimo kako se vrvice nastavi na prste. Na tretji sliki vidimo, kako se prosti konec vrvice vtakne skozi točko B. Če zdaj roko obrnemo, morajo ležati vrvice tako kakor vidimo na sliki 4. Zdaj primemo vrvi-

prepričamo če ležijo vrvice na roki tako kakor jih vidimo na sedmi sliki. Nato utaknemo prosti konec vrvice skozi A in B in prvi kolobarček turbana je gotov. Zdaj nam ne preostaja nič drugega kakor s prostim koncem vrvice kolobarček naprej splezati dokler nismo porabili vse vrvice. Če je prvi kolobarček pravilno spleten bo tudi potem ko ni več na prstih, obdržal pravo obliko.

Šmarnica in metulj

Med drugim pomladanskim cvetjem je rastla med grmovjem šmarnica in razširjala svoj dišeči vonj na vse strani. Lepo, zeleno listje je obdajalo steblo, na katerem se je košatil cvet, ki je imel snežnobelo glavico, sredi nje pa rumeni prašniki zvedavo gledajoči v svet kot mala očesca. Pomlad, ki je dala novo življenje okrog sebe in raz-

veseljevala vso naravo, je dala tej roži posebno krasoto, ki se je združevala z vonjem in radostilo vsakega, ki je prišel v ta del livade. Je človek spomladini cvetja vesel, toda šmarnice se še vsak posebno razveseli.

Kot pripoveduje pravljica, je dobila šmarnica tudi moč zdravljenja od samega viteza Jurija, ko je prihajal v deželo in prinašal s seboj pomlad. Prišel je Jurij s svojim belcem čez še za-

mrle livade in trosil kaplje novega življenja in skrivne moči vsej prirodi. Šmarnica je prva med rožami prejela to moč, ki je tako silna, da je njen duh v preveliki meri škodljiv.

Zbudil se je metulj zgodaj spomladi in vesel zakrilil s svojimi perutmi v lepem pomladanskem soncu. Prve rože, ki so se zbudile istočasno z metuljem ali malo prej in so bile takorekoč njegove vrstnice, so ga vabile s svojimi košatimi glavicami k sebi in mu nudile svojo medico, da se z njo pokrepča, se z njimi veseli novega prebujenja in se z njimi okoplje v toplih sončnih žarkih. Metulj, ki se še ni uživel v vso to lepoto in še vanj ni prodrlo življenje, se je tega vabila skoraj ustrašil in se ni odzval močnemu klicanju rožic. Bela vetrnica, rumena trobentica, že starejša marjetica in druge cvetice z lepimi rožnatimi lici so ga vabile v svoj objem, tola niso imele uspeha. Metulj se ni ustavil nikjer, zanj je bilo le sonce edino, ki je ogrevalo njega enako kot vse ostalo stvarstvo in od katerega je sprejemal svojo toploto. Plaval je samo kvišku in veliko rož je že šlo mimo njega, ko je vendar na eno sedel in se hotel umiriti, se napiti in nabrati moči za nadaljnje življenje. Metulj, še neizkušeni, ni razločil vonja in moči posameznih rož, je kmalu opazil, da se je ta hitrost in njegova zaupljivost, s katero se je približal roži, maščevala. Roža ni imela duha, ne medicine in osvežujoče rosice, ki bi mu dajala moč za nadaljnji polet in smisel za krasoto narave, ki ga je obdajala. Prijela se ga je omrtvičenost, ki je ni mogel premagati.

Ko pa je zacvetela šmarnica in se je njen duh začel širiti po širni livadi, opajajoč na vse strani še drugo cvetje, ki se je radovedno oziralo okrog, od kje prihaja ta vonj poln skrivne moči, staplajoč se s soncem v opojnost, je tudi metulj začutil to silo, ki mu ni dala več moči in obstanka. Zbral je svoje sile in odletel v smer, ki mu je bila neznana, toda je skrivala v sebi toliko sladko lepega in opojnega. Bila je to moč, ki ga je vlekla z neodoljivo silo. Prihodnjost skrita, prostrana livada, močan opojni duh, vse to mu je zatreslo krila, da je jadral po zraku in priletel k šmarnici, katere okolica je obdajala mirna tišina. V zavetju, pred vetrovi obvarovana, obsijana od toplega sonca

pod modro čistim nebom, je šmarnica rastle cvetela, in osrečevala svojo bližino. Ko je metulj prišel k njej, se mu je zdelo, da je v raju polnem sreče. Ni bilo viharjev in ledene burje, ki je v višinah še poskušala svojo moč. Kot varen pristan, zaprt od vseh strani, kamor pride samo vse dobro, tako je občutil metulj. Sonce je sijalo nanj in mu ogrelo krilca, da so mu postala prožna in gibčna. Vonj in medica pa mu je dala voljo za polet.

Zopet se je dvignil metulj v zrak, poln novega življenja, okrepčan po tej pomladanski roži, ki trosi svoj vonj na vse strani še vedno in vedno.

Vončina Draga

Listnica vredništva

Uganke in križanke v zadnjih številkah so pravilno rešili:

Pahič Stanko, dijak II. c razr. drž. real. gimn. v Mariboru, Zor Marjan, uč. II. razr. osn. š. v Ljubljani, Olga Štravs, uč. VI. razr. v Guštanju, Branko Golob, uč. I. razr. višje narodne šole v Sv. Trojici v Slov. goricah, Rešek Milan, uč. I. razr. real. gimn. v Murski Soboti, Rybar Miloš, uč. III. razr. nar. šole v Mariboru, Rado Golob, uč. I. razr. v Sv. Trojici v Slovenskih goricah, Vezovišek Branko, uč. III. razr. v Senovem pri Rajhenburgu.

Zd. F.: »Zadeva«, kakor jo Ti imenuješ, je kaj hitro pojasnjena: verzi so na vso moč šepali! Brez zamere in piši mi drugič rajši v prozi! Iskreno Te pozdravlja Tvoj stari stric Matic.

L. H. »Kazen«: Pesmica je prav dobra, rime Ti gladko teko, vsebina je kaj zanimiva — le tiste besede (sam veš, katero mislim) v mladinskem listu res ne moremo objaviti. Oglasi se še kaj!

P. St. iz M. »Prebrisanci«: Tvojega spisa ne moremo objaviti, ker je prepisan! Če ne znaš sam sestaviti kaj porabnega, se rajši ne oglasi.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Nekaj Ti moram kratko opisati o čebelnjaku. Moj brat je letos kupil čebele, in sicer en panj. Zjutraj ko vstanem, se umijem, počešem in potem grem zajtrkovat. Po zajtrku grem najprvo gledat čebele, sedim nekaj časa tam in opazujem, ter vidim, da čebele neso cvetni prah in pa med. Vsakih štirinajst dni pregleda brat notranjost panja in ga osnaži. Žal letos je zelo slaba letina. Medu je le toliko da se bodo lahko preživele čez zimo. Prav prisrčno Te pozdravlja

Milica Čmer, uč. IV. razr. Škofjavske št. 5 pri Celju.

V slovo gospodični učiteljici!

Zadnji mesec šolskega leta smo izvedeli, da gospodične Trepečnikove ne bo več nazaj. Ta novica nas je razžalostila, ker smo jo imeli vsi zelo radi. Bila je osem let na šoli, zato je razumljivo, da smo se je tako privadili in da si nismo mogli misliti šole brez nje. Želimo vsi, posebno pa jaz, da bi bila naša dobra gospodična učiteljica na novem službenem mestu srečna in zadovoljna. Mi otroci se je bomo pa vedno radi in hvaležni spominjali.

Cvirn Franc, uč. II. razr. višje nar. š. Blanca ob Savi.

Dragi stric Matic! Meseca junija sem bila prvič v Ljubljani. Bila sem namenjena v bolnico. Ker pa v bolnici ni bilo prostora in ni bil tak nujni slučaj me niso sprejeli — tega sem bila prav vesela, zlasti zato ker sem ostala 4 dni v Ljubljani in tako imela priliko občudovati lepote naše lepe Ljubljane. Predvsem mi je ugajal park Tivoli, kjer sem hodila vsak dan potem lepe vile v Škrabčevi ulici v eni izmed njih sem bila jaz pri eni dobri gospej. Vide-la sem tudi univerzo Franciškansko cerkev razne spomenike ali najlepši je park Tivoli. Res lepo mesto je Ljubljana. Prav žalostna sem bila ko sem se morala vrniti. Sicer bom morala iti še enkrat ali takrat se pa ne veselim tako ker bom gotovo sprejeta v bolnici in operirana na mandlih. Sedaj Te pa prav lepo pozdravlja

Micika Cvirn, uč. I r. m. š. Blanca ob Savi.

POZAR

Hladna jesenska noč se je bližala. Tu pa tam je padel ovenel listič na premočena tla. Sonce je že zatonilo. Rdeče osvetljeni oblaki so potemnevali. V bližini je zazvonilo Ave-Marijo. Potem je vse utihnilo. Na zemljo je legel mir. Narava je počivala.

Sredi noči se je zaslislal presunljiv krik: »Gori« in že se je pokazal na sedni bajti rdeč petelin. Rdeči zublji so strahotno osvetljevali okolico. Ljudje napol oblečeni, zaspani, začudeni, so se zbirali in pomagali reševati, kar se je dalo. V cerkvi je zdaj začelo udarjati na zvon. Glas je strahotno odmeval v gluho noč in se mešal z otroškimi jokom in kriki obupane žene. Mož z opečenimi rokami je ravno privlekel iz goreče bajte obnemoglo ženo. Drugi so polivali hišo z vodo. Ogenj je začel pojenjati. Kmalu je bilo vse pogašeno. Vsak je odšel zopet na svojo stran. In zopet je bila družina brez strehe, brez varstva, brez pomoči. Ugasnila je še katera lučka, slišal se je še kakšen korak, vzdih, stok, potem je vse požrla noč.

Irgolič Janja, uč. III. razr. gimn. v Mariboru.

Dragi stric Matic! Pošljam Ti povest, ki sem jo sestavila sama. Mislim, da je dobra za tisk. Zelo rada bi jo videla tiskano. Povestica se glasi takole:

Junaška deklica, ki je osvobodila palčke.

Živela je nekoč deklica, ki je bila si-
rota. Hotela je iti k teti v drugo vas,
v katero je peljala pot skozi gozd. V
gozdu jo je prehitela noč. Vlegla se je
pod hrast in zaspala. Drugi dan je na-
daljevala pot. Toda zašla je. Ko je ne-
kaj časa blodila po gozdu, se prikaže
čarovnica. Deklica se je zelo prestrašila.
Čarovnica pa ji reče hudobno: »Z me-
noj pojdeš in začarala te bom!« Deklica
je začela milo jokati. Čarovnica se je
usmili in reče: »Naj bo! Toda zaprta
boš en dan, nato mi boš morala služiti.«
In čarovnica je odpeljala deklico. Ime-
la jo je en dan zaprto v kletki. V tem
dnevju je bila deklica zelo žalostna.
Kar se spomni na biser, ki ji ga je dala

mamica rekoč: »Spravi biser in kadar boš v stiski ga položi na dlan in pomoč boš dobila.« Položila ga je torej na dlan in glej! Namesto bisera je imela na dlan majhnega palčka, ki jo je vprašal: »Kaj želiš?« Deklica je odgovorila: »Bodi mi vedno ob strani.« Nato je palček izginil. Deklica pa je spravila biser. Drugi dan jo je poklicala čarovnica in rekla: »Vidiš ta suhi vodnjak? Tamle v bližini je jezero. Iz tega jezera prenosi vodo v vodnjak.« Ko je čarovnica odšla, se ji prikaže palček rekoč: »Pomagati ti hočem. Pojdi malo v gozd medtem opravim delo.« Zvečer je bilo vse opravljeno. Čarovnica se je zelo začudila, ko je videla delo narejeno. Drugi dan je morala deklica nasekati drv polno drvarnico. Seveda je vse to opravil palček. Tretji dan je morala deklica sezidati hišo. To je palček izgotovil do večerne zarje. Ko je čarovnica videla da je deklica močnejša od nje, jo je izpustila. Palček je vodil deklico. Ko sta bila precej daleč, sta slišala močno zagrmeti. Šla sta pogledat kaj je.

Čarovnica je nekoč začarala celo kraljestvo palčkov v rastline na svojem vrtu. Junaška deklica je tako osvobodila palčke in uničila čarovniško moč. Hiša, ki jo je morala zgraditi deklica, je bil sedaj kristalen grad. Deklico so izvolili za kraljico, ona pa si je vzela za kralja onega palčka, ki ji je pomagal priti do tako visoke časti.

Pod zemljo pa so našli velike skrinje zlata, ki jih je zapustila čarovnica. — Lepo Te pozdravlja.

Erika Mihevc, uč. IV. razr. na liceju v Ljubljani.

Na počitnicah. Letos sem bil na počitnicah v dolenskih Toplicah. Tam sem dobil prijatelja Milana, kateri mi je razkazoval svoj kraj. Dopoldne sva se šla kopat v toplo, a popoldan v mrzlo vodo. Včasih sva šla tudi na ribji lov. Ujela pa sva ves čas samo eno ribo. Ko sva prišla domov, naju je že čakala večerja. V soboto sva šla gledat skušnjo Slehernika. V nedeljo popoldan se sva oba napatila v Semič. Na poti na postajo naju je ujel dež. Ko sva prišla k mojemu atu in mami, se sva preoblekla, ker je bila obleka mokra. Nato sva šla večerjat. Po večerji se pa smo sestra Vida, bratranec Slavko in midva igrali domine.

Derganc Franci, uč. II. razr. mešč. šole v Semiču.

Dragi stric Matic! Prvič se Ti oglašam v »Mladem Jutru«. Veš, že mnogokrat sem se pripravljaj, da bi Ti pisal, pa mi je vselej upadel pogum, ker sem se bal Tvojega požrešnega koša. No pa sem se le odločil. Opisati Ti hočem moje potovanje na naš lepi Bled.

Bil sem zelo nestrpen. V jutru tistega dne sem se prebudil zelo zgodaj. Hitro sem se oblekel. Nato smo se odpravili na Gorenjski kolodvor. Kupili smo vozovnice. Ko je vlak pridrvel smo vstopili. Tudi ustavili smo se na postajah. Kmalu smo morali izstopiti. Nato smo se podali na Brezje. Med potjo je ata ugotovil, da smo se vozili 1 in pol ure. Ko smo prišli do Brezij, smo šli tudi v cerkvico. Ostali smo nekaj časa v njej, nato smo pa šli v gostilno. Potem smo šli do nekega voznika, pri katerem smo povprašali za ceno vožnje. Nato nas je pa peljal do Bleda. Najprvo smo si šli ogledat blejsko okolico, nato smo se pa peljali s čolnom po Blejskem jezeru. Tudi na otoku smo se pomudili. Mimo nas je priplavala labodova družina. Videl sem tudi kraljev gradič. Šli smo tudi v farno cerkev. Ko smo se nagledali te divne lepote, smo se odpravili na postajo Lesce. Tam smo čakali več kot 1 uro. Končno pa nas je vlak le potegnil proti Ljubljani. Lepo pozdravlja Tebe in vse Jutrovčke.

Rugelj Franc, uč. III. r. os. š. Vodovodna c. 87. Ljubljana.

Oj ta nesrečna kriza!

Ko sem bil star okrog 5—6 let, sem se zmirom rad igral z punčkami. Z sestro sva si jih napravila iz cunj, ter sva si zibelke naredila iz navadnih cikorjevih škatel. To je bilo moje največje veselje, da sva jih lepo z cvetkami ovenčala. Mama pa se je vedno nad menoj jezila, da se kot deček, vedno igram z punčkami. Pa mi je nekoč zažugala, da mi bode tudi živo punčko enkrat kupila, katera se bo tudi v resnici jokala. Jaz pa sem bil prav vesel, pa sem rekel da hočem dečka, pa čisto kodrastega. Zdaj sem že 11 let star, pa dečka ni od nikoder, mama pravi, da ko bode krize konec, ga bode kupila. Sem radoveden kdaj bo to.

Vaš Jože, uč. II. razr. Zg. Hudinja št. 21 pri Celju.

Prebrisani Škot

Neki Škot je stanoval v hotelu. Ko se je odpravil, mu je sluga prinesel račun. Škotu se je zdel ta račun neznan, tako velik in začel je premišljevat, kako bi si vsaj pri napitnini mogel kaj prihraniti. Dobro si je ogledal mladega moža pred seboj in rekel: »Poglejte gospod plačilni, ta račun se glasi na tri številke. Kako bi vam ugajajo, če bi midva preračunala vašo napitnino na sledeči račun: Od vsote, ki jo bova do-

bila, če pomnoživa te tri številke drugo z drugo, bova odbila poprečno svoto. Kar bo od tega števila ostalo, bo za vašo napitnino.

Sluga ni bil kaj prida računar in je takoj privolil. Škot mu je nato napravil račun, ki se je pa tako iztekel, da za nje govo napitnino ni nič ostalo.

Vprašanje je samo: Koliko je znašal račun?

S pridnostjo in štednjo do darila

Oče dá sinku h godu vselej lepo darilo. Letos je sinko že precej poodrasel. Nekega dne — do goda je še daleč — pride oče k sinku in ga ogovori:

— Velik si že, sinko! Zato ti za letošnji god ne bom kupil darila jaz, ampak ti bom dal denar, ti pa preučiš in si potem kupi sam, kakor spo-

znaš, da bo najboljše. A ker te hočem navajati k štednji, ne boš dobil vsega zneska naenkrat, ampak ti bom dajal po malem, vsak dan dinar. Evo ti prvi dinar! Dajal ti bom dotlej, dokler boš priden. Glej, da dosežeš znesek, ki sem ti ga namenil!

Ko je sinko že nekaj dni dobival dinarje, vpraša:

— Očka, koliko bo vsega skupaj?

Oče se nasmehne in odgovori:

— Od zneska, ki sem ti ga namenil, si imel z včerajšnjim dinarjem petino — a če dobiš jutrišnji dinar, bo že četrтина.

Sinko zaskrbljen pogleda očeta:

— Saj sem priden!?

Oče se spet nasmehne. Sinko izračuna, objame očeta in vzradoščen pohiti h knjigi.

Kolik znesek je oče namenil sinku?

Križanka »Polh«

Vodoravno: 1. pomemben ogenj; 4. del živalskega telesa; 5. stremljenje k napredku.

Navpično: 1. vsakdanja hrana; 2. pregovor; 3. pripovedna pesnitev.

Rešitev križanke »Metulj«

Vodoravno: 1. uk; 3. bi; 5. pas; 7. mož; 8. Levstik; 11. ne; 12. iz; 13. ak; 14. rt. Navpično: 1. up; 2. kal; 3. bor; 4. lž; 6. senat; 7. mirta; 8. rok; 10. tla.